

(Fremsat 17/1 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Helle Degn (S):

I år er det 75 år siden, kvinderne i Danmark fik stemmeret. Ser vi tilbage, også hr. statsministeren, må vi sige, at det vel nok var godt for Danmark, at kvinderne blev aktive deltagere i vort lands omstilling og udvikling, også når vi ser, hvad der sker omkring os i Øst og i Syd.

Men vi taler herhjemme stadig om det ufærdige demokrati, her 75 år efter valgrettens indførelse for kvinder. Hvorfor gør vi nu det? Jo, det gør vi, fordi der er så meget, som endnu skal følges op. Kvinders lige ret til repræsentation ved bestyrelsesbordene i hele finansverdenen, i energi-, trafik-, bolig-, miljø- og landbrugssektoren lader stadig meget tilbage at ønske.

Kvinder af i dag går efter lige ret til medbestemmelse og forvaltning af dette samfunds ressourcer.

I maj 1989 behandlede vi Socialdemokratiets beslutningsforslag nr. B 85, og herunder lovede statsministeren mig fra Tingets talerstol, at han ville fremsætte et forslag om lige repræsentation af kvinder og mænd i visse bestyrelser med udgangspunkt i kvinderepræsentationsudvalgets lovudkast fra februar 1988.

Dengang bebrejdede jeg statsministeren, at han havde ladet forslaget ligge gemt i sin skrivebordsskuffe i mere end et år, og dengang bebrejdede jeg ham, at han i sit svar på Socialdemokratiets beslutningsforslag kun ville acceptere, at der kunne kræves ligestilling, når det gjaldt de få offentlige repræsentanter i en bestyrelse.

Det forslag, vi i dag har til behandling, skal have lidt ros med på vejen. Det er godt, at forslaget nu rummer, at ligestillingen skal gælde for hele bestyrelsens sammensætning, men så har statsministeren også taget revanche ved kun at lade kravet om ligestilling omfatte forvaltningsmyndigheder, hvilket eksempelvis kun vil betyde måske ca. 20 steder, f.eks. Danmarks Geologiske Undersøgelse og Statens Plantefrøkontrol.

Det vil naturligvis være interessant at høre, om statsministeren og Det Radikale Venstre for den sags skyld her i dag ikke finder det rigtigt,

at loven bør omfatte Nationalbanken, ATP, Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Kommuneke-mi, elselskaberne, DONG, Statens Kunstfond, Lønmodtagernes Garantifond, forskningsinstitutioner som f.eks. SFI, energisektoren og hele den kommunale sektor, pensionskasser, pengeinstitutter, boligselskaber, specialarbejderskolerne, blot for at nævne nogle.

Måske er det for vanskeligt at svare på det her i dag, men under udvalgsarbejdet vil vi lægge vægt på en meget nøje præcisering af, hvilke områder og institutioner loven omfatter.

Regeringens privatiseringspolitik øger også usikkerheden, når aktiemajoriteten beholdes på statens hænder, så det har vi brug for at få set lidt nøjere på.

Som forslaget fremtræder i dag, er omfanget ganske uklart og ministerbemyndigelsen ikke så klar, at Folketinget kan gennemskue, hvem der er omfattet af loven. Arbejdet med ændringsforslag kan derfor blive en ganske spændende del af udvalgsarbejdet.

I den socialdemokratiske gruppe har vi stor forståelse for afbureaukratisering, men i vor moderne edb-tidsalder kan det ikke være så vanskeligt at ajourføre bestyrelsessammensætninger efter køn og med et indberetningsblad fremsende det én gang årligt til Statsministeriet, så vi som lovgivere kan følge denne proces nøje netop i disse år, hvor vi tillægger denne del af omstillingen i vort samfund så stor betydning.

Den socialdemokratiske gruppe ser med stor fortrosthed frem til et udbytterigt udvalgsarbejde, og vi tilsiger vor fulde støtte hertil.

Connie Hedegaard (KF):

Selv om man egentlig gerne ville tro, at gode argumenter og kvinders gode kvalifikationer og den almindelige samfundsudvikling næsten automatisk øgede ligestillingen, så må man jo i hvert fald konstatere, at love som den, der bliver foreslået her, er nødvendige. Det er bevist ved, at kvinderepræsentationen faktisk steg ganske betragteligt, efter at loven vedrørende offentlige nævn, kommissioner og råd blev vedtaget for snart 5 år siden.

Det er stadig væk nødvendigt med et pres. Vi har stadig væk alt for mange eksempler på, at det alligevel ikke er tilstrækkeligt. Man kunne f.eks. nævne Udenrigskommissionens sammensætning, Udvalget om Københavns Frem-